

Skatteministeriet

26. april 2016
J.nr. 16-0402365

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 319 af 29. marts 2016 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra ikkemedlem af udvalget (MFU) Joachim B. Olsen (LA).

Karsten Lauritzen

/ Peter Bach-Mortensen

Spørgsmål

Af svaret på SAU alm. del – spørgsmål 250 fremgår det, at timeeffektens påvirkning af den offentlige sektors saldo udregnes under forudsætning af at det (reale) offentlige forbrug ikke ændres. Ministeren bedes redegøre for, om der anvendes samme metode, når ministeriet skal vurdere, hvilken betydning en stigning i topskatteydernes produktivitet har for den offentlige saldo, dvs. om saldoeffekten af en stigning i topskatteydernes produktivitet også udregnes under forudsætning af et fastholdt reelt offentligt forbrug?

Svar

I forbindelse med de skøn, der udarbejdes over de afledte virkninger af ændringer i fx personskatterne, indregnes alene virkningerne på det ”kvantitative” arbejdsudbud, dvs. arbejdstid og strukturel beskæftigelse. Der indregnes således ikke et bidrag fra ”topskatteydernes produktivitet”, som der henvises til i spørgsmålets sidste del.

Højere målt arbejdsproduktivitet kan have forskellige, underliggende økonomiske årsager. Øget produktivitet i form af bl.a. større flid og omhu, øget fleksibilitet og større geografisk og/eller faglig mobilitet (dvs. øget ”kvalitativt arbejdsudbud”) vil medføre en forøgelse af indkomsten fx gennem lønforhøjelser og tillæg, forfremmelser etc., uden at det afspejler en forøgelse af det målte antal arbejdstimer. Øget tilskyndelse til uddannelse, der øger den personlige produktivitet og dermed indkomstpotentialet, kan også ses som en afledt effekt på det kvalitative arbejdsudbud.

Herigennem øges skattegrundlaget isoleret set, men samtidig forøges også satsreguleringen af indkomstoverførsler via gennemslaget på det gennemsnitlige lønniveau, der indgår i beregningen af satsreguleringsprocenten. Endvidere må lønudgifterne i den offentlige sektor på sigt følge lønudviklingen i den private sektor.

Generelle produktivetsstigninger, som alene finder sted i den private sektor, vil - ved uændrede offentlige udgiftsstandarder - medføre nogenlunde parallelle forøgelser af skattegrundlag og offentlige udgifter og dermed stort set neutrale virkninger på den offentlige saldo, idet der dog kan være visse offentlige udgifter og indtægter, der ikke fuldt ud følger den almindelige lønudvikling.

Både produktivetsstigninger, der skyldes fx øget flid eller mobilitet, og generelle produktivetsstigninger har – uanset virkningerne heraf på de offentlige finanser – en positiv virkning på den samlede vækst og velfærd, jf. besvarelsen af *FIU alm. del – spørgsmål 180 af 4. marts 2016*.